

igjennem Brydningen af de forskjellige Anskuelser at komme til Sandhedens Erkjendelse; men iøvrigt kan jeg ikke se nogen Forandring med Hensyn til den politiske Stilling fra den Dag og indtil nu.

Det meget ærede Ministerium har forelagt endel Lovforslag. Gjennemgaar man disse Lovforslag, saa skjønner jeg ikke rettere, end at der er en Del af dem, der, om man saa vil, er af neutralt Indhold, hvorefter der ikke i det Væsentlige har været Uoverensstemmelse mellem Folkethinget og Ministeriet, men hvis Behandling kun er udsat ved, om jeg saa maa sige, Regeringens egen Zeit, hvorefter der gives andre af disse Lovforslag, som ere rene Opryd af, hvad Landstinget og Regeringen ere blevene enige om, og som ere uden Spor — og dette angaar de betydeligere Lovforslag — af Smøbekommen mod dette Thing. Man har engang efter en genial Politiker sagt, at han kunde regjere Staten med 6 Underofficerer. Jeg veed ikke, om det er rigtigt at tillægge ham denne Udtalelse; men naar jeg gjennemgaar de Lovforslag, der ere forelagte, forekommer det mig, at en genial Politiker med blot et Par Underofficerer vilde have kunnet levere det Stof fra forrige Samling indtil nu, som her foreligger, thi det er væsentlig kun Aypografer og Kryffere, der have havt nogen Vanskelighed ved dette Arbejde. Med Hensyn til Finantsbudgettet har den ærede Finantsminister og Conseilspræsident jo selv ganske rigtig sagt os, at det er væsentligt baade i Form og Indhold det gamle; vel er alt Sammelt ikke slet, men heller ikke er det efter tidligere Forhandlinger hos os og efter Folkethingets Opfattelse rigtigt, at alt det Gamle er godt.

Jeg skal ikke forbyde mig i det Budget, som ligger til Forhandling, med Hensyn til dets Enkeltheder, jeg skal kun fremdrage et Par Hovedpunkter; et paa Udgiftssiden og et paa Indtægtsiden. Med Hensyn til Udgiftssiden, da er det pointeret, at der er forlangt 1 a 2 Millioner Kr. til extraordinære Forsvarsforanstaltninger, der ere angivne at være af den Natur, at Landstinget og Folkethinget tidligere i Realiteten have erklæret sig enige om deres Hensigtsmæssighed. Det er indvunden, at vi begynde den overordentlige Session med et Udtryk af den høitærede Conseilspræsident, som forhaufede flere end Ministeriets Modstandere. Forinden vi lade Sagen falde, ville vi endnu gjøre et Forsøg med det nyvalgte Folkething. Det var, tror jeg, omtrent ordret Ministerens Udtalelse, det var det, som man siden har kaldt „Lade-falde-Politik“. Det vakte Forbauselse — som sagt — hos Oppositionen, der indtil da havde antaget, at det meget ærede Ministerium havde sat sig som en meget vigtig og væsentlig Opgave, at gennemføre Forsvarsaesenet i en vis bestemt Form, og at det i den Grad satte Pris derpaa, at det turde vove sig selv for Sagen. Vi, der ikke stode som Ministeriets politiske Ven-

ner, men som under den første Samling vare særdeles tilfredse med det nuværende Ministerium i Forventning om at komme til at forhandle med en Regering, der havde en bestemt Opgave, som den satte overordentlig stor Pris paa, saa stor Pris, at den satte den høiere end sig selv — vi fik en ubehagelig Fornemmelse ved denne „Lade-falde-Politik“, og vi maatte antage, at denne Fornemmelse i Grunden var den samme ogsaa for Ministeriets Tilhengere. Det viste sig vel temmelig almindeligt, at ogsaa denne Pille kunde mange af Ministeriets Tilhengere faae ned; men det fremtraadte da ogsaa ved Siden deraf, at Stemningen dog i de forskjellige Kredse af Landet blev noget betænkelig ved dette, og jeg er tilbøjelig til at tro — og det er undskyldeligt, at det er saa — at det har udøvet sin Indflydelse paa den ærede Conseilspræsident, naar han nogle Uger senere forklarede sit „Laden falde“ derhen, at han vilde forsøge, om han ikke kunde indgive os denne Dosis pillevis, nogle Piller daglig; det vil med andre Ord sige stykkevis, saaledes som her nu er forsøgt. Det forekommer mig, at denne Forklaring er noget søgt, thi det er jo noget fuldstændigt Forskjelligt fra Ministeriets tidligere Program, der gik ud paa efter en vedtagen Plan at søge gennemført et vist bestemt System, naar man nu vil se at høre sig til nogle enkelte Bevillinger. Jeg siger derfor, at det er noget søgt Forklaring. Den ærede Conseilspræsident mødte dengang en bestemt Udtalelse fra Oppositionens Side om, at det jo maatte være en Selvfølge, at paa den Maade kunde Oppositionen, der var sig bevidst og havde Klarhed for, hvad det gjaldt om i denne Sag, ikke følge det ærede Ministerium, paa den Maade kunde man ikke imødekomme det ærede Ministerium, men at denne Fortolkning, der antydede en mærkverdig Udvei, maatte for enhver fornøstigt Betragtning af den politiske Stilling vise, at det var en Udvei, som blev umulig, dels ikke blot med Hensyn til Sagens Realitet, men selvfølgerlig ogsaa af særligt Hensyn til, at Ministeriet glemmer et vigtigt Moment for Oppositionens Tilslutning, og det er Opnaaelsen, Tilveiebringelsen af en Formue- og Indtægtsstat, hvilket Oppositionen har sat som en ufravigelig Betingelse. Tror Ministeriet ved en saadan Udvei at kunne faae Oppositionen til at lade denne Betingelse falde? Jeg har den Illid til den ærede Conseilspræsident, at han har sagt sig selv i Forveien, at noget Saadant ikke lader sig gjøre. Derfor kan jeg med Hensyn til dette Punkt nok forstaa, at det ærede Ministerium vil vise ligesom en Udvei, der formilder dets „Lade-falde-Politik“, men det er ogsaa det Gnefte, jeg ser deri; thi at Ministeriet efter sin Stilling til Bælgerne og til Folkethinget ad den Vej kan faae sin „Lade-falde-Politik“ godkjendt, maa jeg betragte som Noget, der ikke kan ligge alvorlig i Nogens Tanke; dertil have vi for moden en Anskuelse om Sagen selv,